

Nepracuj tolik

Někdy se setkávám s lidmi, kteří bývali extrémně pracovití, úspěšní, šli kupředu s lehkostí, měli vysoké ambice. Postupně ale začali mít poráženecké řeči, jak jsou z práce unavení, jak se stále jen za něčím ženou, jak už by nejraději zůstali doma, protože je přece potřeba i odpočívat.

Samozřejmě odpočinek i dovolenou chápu, to je úplně v pořádku. Ale forma, jakou mi to říkali právě tito lidé, mi k nim úplně nesešla. Bylo to, jako by si vždy výkonný Jaromír Jágr začal zlomeným hlasem stěžovat, že hokej nemá smysl a vůbec i tréninky jako takové jsou o ničem, vždyť je po nich člověk akorát tak celý zpocený. Přitom celý svůj život byl šťastný právě tehdy, když byl zpocený!

Jeden z těchto produktivních a nalomených lidí, o nichž vyprávím, skončil dokonce v nemocnici. A tam se stala jedna zajímavá věc: když strávil pár dní pouze sám se sebou, řekl mé manželce,

která ho tam byla navštívit, že si uspořádal myšlenky a že se zase těší do práce.

Cože? Ten člověk už minimálně dva roky tvrdí, jak cítí, že musí odpočívat, jak je z práce unavený, jak toho má za ty roky plné zuby, a když skončí vyčerpaný v nemocnici, kde má logicky přijít k definitivnímu rozhodnutí pracovně vypnout, přijde na to, že se do práce těší?

U tohoto člověka jsem si opětovně potvrdil, že mnozí od přírody pracovití lidé, kteří začnou ztrácet chuť a elán do života, mají zpravidla jedno společné: mají ve své blízkosti člověka nebo lidi, kteří jsou neproduktivní nebo v jiném úpadku. A těmito lidmi jsou neustále přesvědčováni, že by neměli tolik pracovat, že mají přece i žít, že si mají lehnout a nic nedělat, že přes víkend ať je ani nenapadne odpovídat na SMS nebo e-mail. Jeden z těchto nalomených lidí se mi dokonce přiznal, že odpovídá kolegům potají z toalety, kde ho jeho okolí nevidí. Přitom on by to vedle všeho ostatního servisu kolem své rodiny přirozeně a rád zvládl šmahem ruky.

Lidé, kteří fungují na emocích s vysokými vibracemi, mají z práce radost, užívají si ji a s relativní lehkostí dosahují toho, co si stanovili jako svůj cíl. A zjistíte, že předtím, než takovíto lidé začali být unavení, někdo v jejich okolí opravdu intenzivně pracoval na tom, aby se unavení cítili, aby byli v mentální nepohodě a aby pochybovali o své práci či jejím smyslu.

Systematické přikapávání jedu do životního elánu je způsob, jak lidé na emocích s nízkými vibracemi, mnohdy plní neochoty, neúspěchu a maskované závisti, redukují sílu těch schopných, a tím se je snaží dostat pod kontrolu. Proto když vidíte člověka, pro kterého bylo přirozené naplno dosahovat výsledků a mít z toho radost, jak začíná myslet v únavovém režimu, víte, že to nespadlo z nebe. Namísto povzbuzení v tom, co přirozeně dělal rád, dostává klacky pod nohy. Fyzické či mentální.

Řešení jeho stavu? Rozpoznat a vyřešit vztah s tím, kdo ho táhne dolů. Protože kdyby to s ním daný člověk myslel opravdu dobře, nebude ho odrazovat, aby šel za svými cíli, které mu přinášejí

potěšení. Namísto toho by se ho snažil na jeho cestě podporovat, jak nejlépe umí.

